

* ДЯВОЛСКАТА ДЪСКОРЕЗНИЦА *

ДЯВОЛСКАТА ДЪСКОРЕЗНИЦА

✧ *Поредица от злополучия* ✧

НЕЩАСТНОТО НАЧАЛО

✧

ВИВАРИУМЪТ С ВЛЕЧУГИТЕ

✧

ПРОСТОРНИЯТ ПРОЗОРЕЦ

✧

ДЯВОЛСКАТА ДЪСКОРЕЗНИЦА

ОЧАКВАЙТЕ:

УЖАСНОТО УЧИЛИЩЕ

✧ Поредица от злополучия ✧

КНИГА четвърта

ДЯВОЛСКАТА ДЪСКОРЕЗНИЦА

ЛЕМЪНИ СНИКЕТ

Илюстрации БРЕТ ХЕЛКУИСТ

Превод от английски

ТЕОДОРА ДЖЕБАРОВА

beni
TORIAL

София, 2025

Всички права на български език са запазени.
Възпроизвеждането на цялата книга или на части
от нея под каквато и да било форма е забранено без
писменото съгласие на издателство Venitorial.
Благодарим ви, че купувате легално издание на
книгата и не нарушавате Закона за авторско право и
сродните му права.

The Miserable Mill
Text copyright © 2000 by Lemony Snicket
Illustrations copyright © 2000 by Brett Helquist
Translation Copyright © 2003 by Teodora Dzhebarova

ДЯВОЛСКАТА ДЪСКОРЕЗНИЦА

- © Теодора Джебарова, превод от английски, 2003, 2025
- © Брет Хелкуист, илюстрации и корица, 2003, 2025
- © Venitorial, издател, 2025

ISBN 978-619-7639-68-1

На Беатрис...

*Обичта ми се носеше като переруда,
но смъртта кат' прилеп връхлетя я.*

И както е казала поетесата

Ема Монтана Макелрой:

„Дотук беше!“

ПЪРВА

Г Л А В А

В определен момент от живота си – и то много скоро – може да зачетете някоя книга и да забележите, че първото изречение често издава каква е историята, разказана вътре. Да кажем, че една книга започва с изречението „Имало едно време цяло семейство хитри катерички, заселило се в хралупата на едно дърво“ – тя вероятно ще съдържа история, пълна с говорещи животни, които вършат какви ли не пакости. Друга книга, която започва с изречението „Емили седна и се загледа в купчинката палачинки с боровинково сладко, които майка ѝ беше приготвила, но толкова се притесняваше при мисълта за летния лагер, та не ѝ се ханваше дори залък“, вероятно ще съ-

държа история, пълна с кикотещи се момичета, които си прекарват страхотно весело. А книга, която започва с изречението „Гари подуши кожата на чисто новата си бейзболна ръкавица и зачака нетърпеливо откъм тъгъла да се загаде най-добрият му приятел Лари“, вероятно ще съдържа история, пълна с изпотени момчета, които спечелват някаква награда. И ако харесвате пакости, веселби или награди, ще знаете коя книга да четете и бихте могли да изхвърлите останалите.

Но тази книга започва с изречението „Сираците Бодлер погледнаха през мръсния прозорец на влака, впериха очи в навъсения мрак на Граничната гора и се зачудиха дали животът им някога ще се подобри поне мъничко“ и вие би трябвало да познаете, че историята, която следва, ще се различава много от историите за Гари или за Емили, или за семейството хитри катерички. А това се дължи на простата причина, че животът на Вайълет, Клаус и

Съни Бодлер съществено се различава от живота на повечето хора, като разликата се състои преди всичко в количеството нещастия, ужас и отчаяние, които ги сполетяват. Трите деца просто нямат време да вършат какви ли не пакости, защото бедите ги следват, където и да отидат. Те не са прекарвали страхотно весело, откакто родителите им загинаха в ужасен пожар. А единствената награда, която биха могли да спечелят, би могла да е някакъв вид първа награда за злочестина. Страхотно нечестно е, разбира се, че бодлерчетата имат толкова много тревоги, но такава е историята. И сега, след като ви казах, че първото изречение на книгата ще е „Сираците Бодлер погледнаха през мръсния прозорец на влака, впериха очи в навъсения мрак на Граничната гора и се зачудиха дали животът им някога ще се подобри поне мъничко“, ако искате да избегнете една неприятна история, най-добре ще бъде да захвърлите тази книга.

Сираците Бодлер погледнаха през мръсния прозорец на влака, впериха очи в навъсения мрак на Граничната гора и се зачудиха дали животът им някога ще се подобри поне мъничко. От едно съобщение по прациящия високоговорител току-що бяха научили, че след няколко минути ще пристигнат в Нищоград, където живееше новият им опекун, и те неволно се питаха кой ли, за бога, би пожелал да живее в такава мрачна и зловеща местност. Вайълет, която на четиринайсет години беше най-голямото бодлерче, гледаше дърветата в гората – много високи и почти без клони, които по-скоро приличаха на метални тръби, а не на дървета. Вайълет беше изобретателка и постоянно чертаеше наум машини и уреди, вързала косата си с панделка, за да ѝ е по-лесно да мисли, и докато се взираше в дърветата, започна да изобретява механизъм, който би позволил на хората да се изкатерят до върха на всяко дърво, дори то да няма нито един клон. Дванайсетгодиш-

ният Клаус гледаше горската земя, покрита с туфи кафяв мъх. Най-много от всичко момчето обичаше да чете и сега се опитваше да си спомни какво е чел за нищозградските мъхове и дали някои от тях стават за ядене. А мъничката Съни гледаше задименото сиво небе, надвиснало над гората като влажен пуловер. Най-малкото бодлерче имаше четири остри зъба и най-много се интересуваше от предмети, които да гризе, та сега очакваше с нетърпение да види какво би намерила за гризане в този край. Но дори докато Вайълет замисляше своето изобретение, докато Клаус се готвеше да изследва мъховете, а Съни отваряше и затваряше уста, готова за гризане, Граничната гора им се струваше толкова обезкуражаваща, че неволно се питаха дали новият им дом наистина ще бъде приятен.

– Каква прекрасна гора! – отбеляза господин По и се изкашля в бяла носна кърпа.

Господин По беше банкер, натоварен след пожара да се грижи за делата на се-

мейство Бодлер, обаче трябва да ви кажа, че не се справяше особено добре. Двете му главни задължения бяха да намери добър дом за сираците и да опази огромното богатство, което бяха оставили родителите на децата, а досега всеки дом, намерен от него, се оказваше катастрофа – дума, която тук означава „същинско бедствие, включващо трагедии, измами и Граф Олаф“. Граф Олаф беше ужасен човек, който искаше да заграби Бодлеровото богатство и опитваше всякакви отвратителни коварства, каквито можеше да измисли, за да го открадне. Колко пъти той едва не успяваше, колко пъти сираците Бодлер разкриваха плана му и колко пъти той се измъкваше – а какво правеше господин По? Кашляше! Сега той придружаваше децата до Нищоград и – с мъка на сърцето ви го казвам – Граф Олаф щеше да се появи отново с друг отвратителен кроеж, а господин По отново нямаше да успее да стори нещо дори донякъде полезно.

– Каква прекрасна гора! – повтори господин По, когато престана да кашля. – Струва ми се, деца, че ще имате добър дом тук. Надявам се на това, защото току-що ме повишиха в „Управление на фаталните финанси“. Станах вицепрезидент, отговарящ за монетите, и отсега нататък ще съм по-зает от всякога. Ако и тук нещо се обърка с вас, ще трябва да ви пратя в интернат, докато намеря време да ви търся друг дом, и затова ви моля да внимавате как се държите.

– Разбира се, господин По – каза Вайглет, без да добави, че тя, брат ѝ и сестра ѝ винаги са внимавали как се държат, но че това с нищо не е облекчавало положението им.

– Как се казва новият ни опекун? – попита Клаус. – Не сте ни казали.

Господин По извади от джоба си лист хартия и се взря в него с присвити очи.

– Казва се господин Вуз... господин Кви... Не мога да го произнеса. Много е дълго и сложно.

– Бихте ли ми го показали? – попита Клаус. – Може би ще отгатна как се произнася.

– Не, не – възкликна господин По и прибра листа. – Щом е сложно за възрастен човек, ще е още по-сложно за дете.

– Гханг! – изписка Съни.

Като много бебета, Съни говореше обикновено с труднопреводими звуци. Този път вероятно имаше предвид нещо като „Но Клаус чете много сложни книги!“.

– Той ще ви каже как да го наричате – продължи господин По, сякаш Съни изобщо не се беше обадила. – Ще го намерите в дирекцията на дъскорезница „Щастливец“, която била на няколко крачки от гарата, както ми казаха.

– Няма ли да дойдете с нас? – попита Вайълет.

– Не – отговори господин По и пак се изкашля в носната си кърпа. – Влакът спира в Ницоград само веднъж дневно и ако сляза, ще трябва да пренощувам в града и да загу-

бя още един работен ден. Просто ви свалям тук и тръзвам обратно за столицата.

Бодлерчетата погледнаха тревожно през прозореца. Не бяха особено доволни при мисълта да бъдат просто „свалени“ на непознато място, сякаш са пица, която някой доставя, а не три деца, свършено сами на света.

– Ами ако се появи Граф Олаф? – попита Клаус тихо. – Той се закле да ни намери пак.

– Дадох на господин Бек... господин Дой... Дадох на новия ви опекун пълно описание на Граф Олаф – отвърна господин По. – Така че дори ако допуснем невъзможното и той се появи в Нищоград, господин Шо... господин Гек... ще уведоми властите.

– Но Граф Олаф винаги е маскиран – изтъкна Вайълет. – Понякога е трудно да го познаеш. Всъщност единственият начин да твърдим със сигурност, че това е той, е да видим татуировката на око на глезена му.

– Включих татуировката в описанието си – каза господин По нетърпеливо.

– Ами помощниците на Граф Олаф? – попита Клаус. – Той обикновено води поне един от тях със себе си, за да му помага в измамите.

– Описах ги всичките на господин... Описах всичките на собственика на дъскорезницата – отговори господин По и започна да изброява на пръсти ужасните приятели на Олаф. – Кукоръкият мъж. Плешивият с дългия нос. Двете жени с бяла пудра по лицата. И онзи, доста дебелият, който не прилича нито на мъж, нито на жена. Новият ви настойник е уведомен за всички тях и помнете, че ако има някакъв проблем, винаги можете да се свържете с мен или с някого от моите съдружници в „Управление на фаталните финанси“.

– Качка – рече Съни мрачно. Вероятно имаше предвид нещо от рода на „Това не е особено успокоително“, обаче никой не я чу заради свирката на влака, която извести, че навлизат в гарата на Нищоград.

Мили читатели,

Надявам се заради самите вас, че не сте избрали да прочетете тази книга, защото имате настроение за приятно преживяване. Ако обаче е така, ви съветвам моментално да я захвърлите, тъй като от всички книги, описващи нещастния живот на сираците Бодлер, ДЯВОЛСКАТА ДЪСКОРЕЗНИЦА е може би най-нещастната. Вайглет, Клаус и Съни Бодлер пристигат в Нищоград да работят в дъскорезница и откриват, че зад всеки дънер ги дебнат беди и страдания.

Със съжаление трябва да ви уведомя, че страниците на тази книга съдържат такива нелицензирани нелицеприятности като огромен клецокран, блудкава яхния, мъж с облак дим вместо глава, хипнотизаторка, ужасна злополука, причинила осакатяване, и талони за отстъпка.

Обещал съм да опиша цялата история на тези три злощастни деца, но вие не сте обещавали нищо, така че, ако предпочитате по-ведро четиво, моля, чувствайте се свободни да направите друг избор.

С полагаемото се уважение,

Lemony Snicket

Лемъни Сникет

Цена 23 лв. | 11.76 €

www.benitorial.com

beni
TORIAL